

Ha mort Martirià Font i Coll

El compositor i músic de Banyoles deixa un llegat excepcional amb unes obres molt personals

El compositor, que ha deixat per a la història fins a 75 sardanes.

BANYOLES | R.R.

Martirià Font de petit ja trobà a casa seva l'escalf de la música; i és que el seu pare, Josep Font Grau, era un consumat músic, intèrpret també de tible, qui estigué a les cobles més prestigioses de l'època i també fou un conegut compositor.

A la seva llar aprengué el jove Martirià de la mà del seu pare les primers nocions musicals, quan té 7 anys i per poder tenir millors coneixements

musicals es trasllada a Banyoles amb els avis materns, la seva mare és deia Carme, era de Banyoles i per això li posarem el nom de Martirià, que és el patró de la ciutat capital del Pla de l'Estany, i aquí, a Banyoles, comença a consolidar-se la seva formació amb el mestre Jaume Bohigas, pianista i pedagog. Hi estarà 5 anys.

Música en temps de guerra

La família Font es trasllada el 1934 a Torroella de Montgrí, on el seu pare actua a Els Montgrins, Martirià rebrà, aquí, les classes del mestre Salvador Dabau. En els anys de guerra el trobem en una formació local, tocant el saxo i la bateria en uns balls que s'efectuaven els diumenges a la tarda. La seva primera orquestra, any 1940, s'anomenava Victòria, que estava formada per uns joves de la zona. El 1941 entra a l'Emporitana de Verges, el 42 a La Principal de l'Escala i el 43 és un dels fundadors de la Caravana, al costat de prestigiosos músics, com Ricard Viladesau i Enric Vilà, entre molts d'altres.

El 1944 ha d'anar a fer el servei militar, es destinat primer a Lanzarote (Canàries) i posteriorment a Lorca (Múrcia), tocava el saxo a la banda militar i tenia molt de temps lliure i aquí escriví la seva primera sardana, Dolç record. Llicenciat, el 1946 retorna a casa i s'incorpora a les files dels Montgrins, on romandrà fins al 1963. Deixa aquesta formació i entra al conjunt España, on actua sobretot en sales de festa de la Costa Brava, el boom de turisme ha començat. Estarà en aquest conjunt fins al 1978, on de nou retorna als Montgrins, cobla-orquestra on hi serà fins a la seva jubilació, el 1988. El seu instrument a la cobla fou el tible, en la formació d'orquestra tocava el piano, de jove també havia executat el saxo i la bateria. Amb el Montgrins en fou director.

L'any 1988, el sardanisme li reté un homenatge amb motiu dels seus 75 anys, emmarcat dins els actes de fer la sardana al voltant de l'estany de Banyoles, ciutat on ha residit molts anys (en aquest acte també s'homenatjà a Manel

Saderra i Puigferrer), i la volta al llac es complementà perfectament i assolí un gran èxit, amb la participació de 14.000 persones. També ha estat homenatjat, entre altres llocs, a Olot, Cardedeu, Santa Coloma de Gramanet, Cornellà de Llobregat, l'Ajuntament de Banyoles li lliurà la Medalla d'Or de la ciutat. També el Foment de la Sardana de Banyoles, edità un llibre de la seva biografia.

Una extensa producció

Com a compositor ha deixat escrites 75 sardanes, les seves obres, sempre ponderades, tenen un estil propi i personal, que les fan completes, saben jugar perfectament amb tots els instruments de la cobla i donar-los la característica justa segons el cant principal o la melodia. Se les podria definir com a sardanes tècnicament irreprotxables que arriben perfectament als balladors.

De la seva producció destaquem: Dolç record, Fina, cercant brega, Regal de Reis, Sardanes al Casino, Ireneta, Per la nostra amistat, Sarau artasenenc, A can Butinyà, entre moltíssimes d'altres composicions.

La paraula i el sentiment d'amistat serà una de les màximes en la seva obra i la seva vida. Moltes de les seves composicions tenen aquest denominador comú d'estima vers els altres. Morí, el passat dijous, dia 3 de febrer. Si bé ha partit, ens queda el seu record, el seu tracte, la seva amistat i la seva música. Reposi en pau.

Font del document:

<http://www.diaridegirona.cat/cultura/2011/02/11/mort-martiria-font-coll/464752.html>